

[Inger Gautier Schmit.]

højtærede Minister havde tjent Teatrets og Kunstens Sag meget bedre, hvis han i Efteraaret 1932, da Dobbeltscenen ikke længere fungerde, var kommet til Rigsdagen, saadan som Teaterloven jo egentlig paabyder, med et Forslag, eller at han i det mindste havde nedsat en Kommission til Overvejelse af, hvorledes Problemerne bedst kunde løses. Den højtærede Minister maatte jo vide, at Venstre ikke kunde ventes at ville gaa med til yderligere økonomisk Støtte til Teatrets Drift ud fra vore absolutte Udtalelser om dette ved Behandlingen af Teaterloven i Samlingen 1929—1930, ikke fordi vi ikke ønskede god Kunst her i Landet, men fordi hele vor Opfattelse af dette Spørgsmaal var, at hvis ikke dette sidste Forløb fik et gunstigt Resultat, var der uløselige Onder forbundet med hele det kongelige Teaters Drift og Ledelse. Saa maatte man fuldstændig gaa til Bunds med Sagen, eventuelt efter en kort Lukning tage helt nye og grundlæggende Synspunkter op.

Personlig maa jeg sige, at det har været mig en meget stor Skuffelse, at Resultatet af Dobbeltsceneordningen blev saa utilfredsstillende, som det blev. Men jeg vil ikke undlade at sige, at jeg kan ikke se, at der er noget som helst af Skæbnens Ironi i dette, at det er Venstre, der sætter Punktum for, hvad vi videre vil gaa med til i denne Sag. Thi der er mange Faktorer, der har spillet ind, som Partiet Venstre intet som helst har kunnet influere paa. Jeg skal blot nævne en saa uhyre vigtig Faktor som den københavnske Presse. Naar man ved, hvad Pressen betyder for en Kunstart, ikke mindst Teatret, staar og falder bogstaveligt talt et Stykke med Pressens Fremstilling. Jeg maa sige, at Pressen i København, muligvis styrket af det radikale Partis Modstand imod den saakaldte Størekasse, i Tide og Utide har fremstillet den nye Scene som latterlig, komisk, hæslig o. s. v. og gjort den umulig for den københavnske Befolkning. Nu staar den samme Presse og græder og jamrer over, at Venstre med sine agrariske Interesser aldeles ikke har Forstand paa Kunst, over Partiets Venstres Modstand mod Teatret. Den københavnske Presse har en overordentlig stor Skyld i Teatrets Misère.

Endvidere maa jeg mene, at Repertoirevalget tidt og mange Gange har været ganske overordentlig uheldigt. Der blev i 1930 udtalt, at Teatret ganske anderledes skulde henvende sig til det hele Folk, og de, som hørte mine Udtalelser ved den Lejlighed, kan muligvis erindre, at jeg

netop meget stærkt gik ind for, at det kongelige Teater ikke skulde være privilegeret for de rige eller den saakaldte Overklasse, nej, det kongelige Teater skulde netop være Folkets Scene, Folkets Æje. Jeg vil ogsaa her minde om en Artikel, som Professor Wanscher har skrevet for ganske nylig, hvor han paa en udmærket træffende Maade sagde, at det, det nu kommer an paa, er dette, at Teatret vinder de klassiske Stykker tilbage, at Teatret virkelig optræder som et nationalt Teater, ikke som et almindeligt Teater paa lige Linie med andre, som blot konkurrerer med det sidste, nyeste nye. Her har Teatret i overvejende Grad svigtet sine Pligter. Jeg er ganske enig med Professor Wanscher i, at her er noget, der absolut maa erobres tilbage af Teatret, hvis dette skal have Navn af national Ejendom.

Det, Teatret ikke har forstaaet — hvad jeg paa det dybeste beklager —, er netop dette, at det ikke har forstaaet at naa ud til Befolkningen. Jeg er enig med det ærede Medlem Fru Elna Munch i, at man har Eksempler paa, at de store og billige Forestillinger er slaaet godt an. Hertil kan man sige, at hvis de blev en ganske almindelig Ting, gik Folk aldrig til andet. Det er rigtigt nok — indenfor en vis Grænse maa de selvfølgelig arrangeres. Men det er alligevel en af Maaderne for Teatret at komme ud til den store og brede Del af Befolkningen, at den kan faa Raad og Lejlighed til at komme i Teatret og lære de nationale Værdier, som der opføres, at kende. Med den Fjernhed overfor det kongelige Teater, som for Tiden findes i den store brede Arbejderbefolkning, kan en saadan Samhørighed slet ikke tilvejebringes, hvilket jeg paa det dybeste beklager.

Og dette gælder ikke mindst, hvor det kongelige Teater opfører Operaer, som er Smertensbarnet i hele Teatrets Ordning. Operaen skulde jo mere end noget andet netop være den jævne Mands Æje. Jeg føler mig ganske overbevist om, at hvis vore udmærkede Operaer var blevet opført, Priserne lagt saaledes og Agitationen i den store brede Befolkning var ført saaledes, at det store Folk var kommet ind i Teatret, vilde der kunne være blevet opbygget en Musikkultur, en Musikkærlighed, som nu er ganske udelukket. Arbejderklassen kan aldeles ikke komme i det kongelige Teater; det er alt for kostbart. Og, som det ogsaa er blevet sagt: vi hører saa at sige aldrig danske Operaer. Jeg kan ganske slutte mig til det ærede Medlem Hr. Vanggaard's Udtalelser om det mærke-